

De kleine zeemeermin

Er was eens, heel lang geleden, een koninkrijk op de bodem van de zee, waar zeemensen leefden. Het water was prachtig blauw en helder als glas. Het was zo diep dat een anker nooit de bodem zou raken. En op de zeebodem groeiden hele mooie bomen en vissen zwommen kriskras tussen de bladeren door, net als de vogels op het land.

Op het diepste stuk van de zeebodem stond het paleis van de zeekoning. De muren waren van koraal en het dak was van schelpen. De zeekoning woonde in zijn paleis met zijn moeder en zijn zes dochters. Alle zes hadden zij geen voeten, maar vissenstaarten.

De dochters waren allemaal mooi, maar de jongste was de allermooiste: Esmee. Ze kon ook prachtig zingen.

De prinsesjes hadden een goed leven. Als de zee kalm was, konden ze zelfs de zon door het water zien schijnen. Ze mochten de hele dag spelen en hadden ieder een eigen tuintje. In hun tuin mochten de meisjes doen wat ze wilden.

Alle zusjes verzamelden de gekste dingen voor in hun tuin. Behalve

het jongste zusje. Zij had alleen rode bloemen en een standbeeld in haar tuintje. Het standbeeld was van een knappe mensenjongen. Esmee was dol op alle verhalen over de mensenwereld. Haar oude oma kon er prachtig over vertellen. Over de schepen en steden, mensen en dieren. Esmee vond het bijzonder dat de bloemen boven water een geur hadden en dat vogels konden zingen.

Alle zusjes waren nieuwsgierig naar de mensenwereld. Ze waren dan ook dolblij toen hun oma hen verraste: 'Als jullie vijftien worden, dan mogen jullie boven water kijken in de maneschijn. Dan kun je kijken naar de schepen die voorbijvaren en steden en bossen zien.'

Het oudste prinsesje werd al over een paar maanden vijftien en mocht als eerste naar de mensenwereld kijken. Esmee wilde het allerlieftst meteen naar boven zwemmen, maar zij moest nog vijf jaar wachten tot ze vijftien werd. Toen het oudste prinsesje naar boven mocht, was ze natuurlijk heel enthousiast. Eenmaal terug op de zeebodem, vertelde ze honderduit. Ze vertelde van de grote stad waar de lichtjes blonken en waar prachtige muziek klonk, van mensen die in rijtuigen reden en hoe de klokken luidden. Esmee luisterde naar elk woord en vergat geen enkel detail.

Een jaar later was het tweede zusje aan de beurt. Zij dook op, precies op het moment dat de zon onderging. De hele hemel leek van goud en de wolken hadden allerlei prachtige kleuren.

Het daaropvolgende jaar was het de beurt aan het derde prinsesje. Ze was heel moedig en zwom de brede rivier op die in zee uitmondde. Ze zag prachtige heuvels en wijngaarden, kastelen en landhuizen. Ook de enorme bossen zou ze niet vergeten, die strekten zich uit zo ver ze kon kijken!

Het vierde zusje was helemaal niet zo dapper. Zij bleef op haar beurt op open zee en vond dat juist zo heerlijk. Ze speelde in de golven en met de dolfijnen. De walvissen spoten water uit hun luchtgaten en het meisje vermaakte zich prima!

Ook de vijfde prinses kwam aan de beurt. Zij was in de winter jarig en zag wat haar zusjes nooit gezien hadden: de zee was groen en er dreven overal ijsschotsen. Elke ijsberg leek op een enorm grote parel. Het meisje ging op een van de ijsschotsen zitten en keek hoe de boten er verschrikt omheen waren gevaren. De wind waaide door haar haren en ze vond het geweldig boven het water.

Alle zusjes vonden het heel bijzonder toen zij de eerste keer boven de golven uitkeken. Nu ze vijftien waren, mochten ze zo vaak naar boven zwemmen als ze wilden. Toch verlangden ze elke keer weer naar huis. Daarom gingen de vijf zusjes niet meer zo vaak naar boven.

De arme Esmee was pas het volgende jaar aan de beurt en wist nog steeds niet hoe de mensenwereld eruitzag.

‘Was ik ook maar vast vijftien, ik weet zeker dat ik van de mensen en hun wereld zal houden,’ verzuchtte ze. Toen haar vijftiende verjaardag eindelijk aanbrak, kon Esmee dan ook niet wachten om naar boven te zwemmen.

De zon was net onder toen ze bovenkwam, maar de wolken glansden nog. De lucht was fris en de zee kalm. Er lag een groot schip waarvan maar één zeil gehesen was. De boot zat vol met matrozen.

Esmee hoorde muziek en gelach. Er zongen mannen en ze dronken bier. Er was duidelijk een feest aan de gang. Esmee was zo nieuwsgierig dat ze naar

de boot toe zwom. Elke keer dat ze door de golven werd opgetild, kon ze door een van de kajuitramen naar binnen kijken.

Meteen zag ze hem, de prins met zijn prachtige bruine ogen. Hij was niet veel ouder dan zij en vierde zo te zien zijn verjaardag. Het werd laat, maar Esmee kon haar ogen niet van de knappe prins afhouden.

Langzaam gingen de lichten uit en werd het stil op de boot. Het feestje was afgelopen. Plotseling kwamen er donkere wolken aan de horizon en in de verte bliksemde het. De zee werd woelig en de matrozen kwamen in paniek weer naar het dek. Ze haalden de zeilen in, maar het schip beukte op de golven.

Het kraakte aan alle kanten en plotseling ging er een grote golf over het schip heen. Het schip maakte slagzij en het water drong het ruim binnen. Esmee begreep dat iedereen aan boord in gevaar was. Ze speurde het dek af naar de jonge prins, maar kon hem niet meteen vinden. Uiteindelijk zag ze hem in het water, maar hij was bewusteloos. Langzaam verdween hij onder water. Eerst was Esmee blij, nu kwam hij bij haar! Maar toen bedacht ze zich dat mensen niet onder water kunnen leven. Snel zwom de kleine zeemeermin naar hem toe, hij mocht niet doodgaan!

Ze dook onder water en zwom met de prins weer naar boven. Ze hield zijn hoofd boven water en liet zich met de golven meevoeren.

De volgende ochtend was de zee weer rustig, maar Esmee en de prins dreven nog steeds in het water. Toen zag de prinses eindelijk vasteland. Er waren

hoge bergen en bij de kust waren prachtige velden en bossen. Op het strand stond een kerk of een klooster. Daar kon ze de prins naartoe brengen. Ze legde hem in het zand, maar zorgde ervoor dat zijn hoofd in de warme stralen van de zon lag. Op dat moment luidden de klokken in het gebouw en kwamen er een heleboel jonge vrouwen naar buiten. Esmee zwom wat verder weg en verstopte zich achter een rots. Ze bleef kijken tot een van de meisjes de prins vond. Ze was zo verdrietig dat zij niet bij hem kon blijven, dat ze snel weer onderdook naar haar eigen wereld.

Eenmaal weer bij haar zusjes, vader en oma zei de kleine zeemeermin niks. Ze vertelde geen spannende verhalen over wat ze had gezien, maar zweeg. Uiteindelijk hield ze het niet meer uit. Ze moest het aan iemand kwijt, dus nam ze een van haar zusjes in vertrouwen. Die vertelde het natuurlijk aan haar andere zusjes en zo kwamen ook een paar andere zeemeerminnen het te weten.

Een van die zeemeerminnen wist waar de prins woonde. Het was een prachtig gouden kasteel met een heel mooi landgoed eromheen. Een van de trappen liep recht naar de zee. Nu ze wist waar de prins woonde, ging Esmee bijna elke dag naar boven om te kijken of ze hem kon zien.

Als hij er was, kon ze uren naar hem kijken. Maar nooit kon ze hem vertellen dat zij degene was die zijn leven redde. Ook zag ze de andere mensen die vaak bij het paleis waren. Ze praatten altijd goed over de prins en de kleine zeemeermin was blij dat ze zijn leven had gered. Ze ging steeds meer van de mensen houden. Ze wenste dat ze veel vaker bij hen kon zijn, hun wereld leek zoveel groter!

Er was zoveel dat ze over mensen wilde weten, daar konden haar zusjes geen antwoord op geven. Daarom praatte Esmee veel met haar oma, die wist veel meer over de mensenwereld.

Op een dag vroeg zij haar oma: 'Blijven mensen altijd leven, oma?'

'Nee, lief kind, ook mensen sterven. Zelfs eerder dan wij. Wij leven driehonderd jaar en worden dan schuim op de golven. Mensen hebben een graf voor hun dierbaren en hebben een onsterfelijke ziel. Wij krijgen geen nieuw leven meer als we eenmaal zijn gestorven.'

'Kan ik dan niets doen om een onsterfelijke ziel te krijgen?' vroeg Esmee.

'De enige manier is om een mens zo van je te laten houden, dat hij jou het allerliefste ziet. Als al zijn liefde voor jou is en hij met je trouwt, dan zou je ook een deel van het geluk van de mensen krijgen. Dan zul je een onsterfelijke ziel hebben.'

De kleine zeemeermin keek bedroefd naar haar vissenstaart. Om bij de mensen te horen had ze ook benen nodig! Elke dag dacht het meisje aan haar

prins. Ze kon hem niet vergeten. Maar samen met hem zijn, kon ze ook niet. Er was maar één oplossing, ze moest de zeeheks om hulp vragen.

Ze vertrok meteen, ze wilde geen tijd meer verspillen. Onderweg werd de begroeiing steeds minder mooi, tot er niets anders dan dor zeewier over was. De zeeheks woonde in een donker bos en het terrein werd steeds enger. Overal scholen enge dieren en vreemde planten. De planten hadden wormen als vingers en als die je te pakken kregen, lieten ze nooit meer los. Bij de zeeheks kwam je echt niet zomaar!

De heks wist al dat Esmee onderweg was. Toen ze eindelijk alle gevaren had getrotseerd en voor de heks stond, zei deze: 'Ik weet wat jij wilt. Het is dom van je, prinses. Je zult er niet gelukkig van worden. Je wilt van je vissenstaart af en twee benen krijgen zodat je bij de prins kunt zijn. Ik doe het, ik maak een drankje voor je. Zwem dan naar boven en wacht tot de zon opkomt. Neem het drankje en je zult benen hebben.'

De kleine zeemeermin was dolgelukkig, nu kon ze eindelijk naar haar prins. Maar de zeeheks had wel voorwaarden: 'Luister prinses, je krijgt niet zomaar twee benen. Het zal voelen alsof je wordt gestoken bij elke stap die je zet. Bovendien moet je betalen voor mijn gunst. Je kunt zo mooi zingen, ik wil je stem in ruil voor twee benen. Je zult nooit meer zingen of praten en je voeten doen altijd pijn, weet je zeker dat je dit wilt?'

De prinses wist het zeker, ze moest naar haar prins. 'Ja mevrouw, ik wil niets liever dan op het land bij de mensen leven en bij mijn geliefde prins zijn. Dat weet ik absoluut zeker.'

'Vergeet niet dat je nooit meer een zeemeermin kunt zijn en je familie nooit meer ziet. En als de prins jou niet al zijn liefde schenkt, zul je ook niet onsterfelijk zijn. Dan zul je de dag nadat hij trouwt sterven en veranderen in schuim op de golven.' Het kon Esmee niets schelen, ze was zo verliefd dat ze er alles voor overhad om bij de prins te zijn.

Met het drankje in haar hand moest de kleine zeemeermin zich haasten. Het duurde niet lang meer voor de zon opkwam. Nog één keer keek ze naar het kasteel waar haar oma, vader en zussen woonden. Ze blies ze handkusjes

toe en vertrok toen zo snel ze kon naar de mensenwereld. Eenmaal aan land, was het arme meisje zo moe! De zon kwam al op en snel nam ze het toverdrankje. Het deed ontzettend veel pijn en ze viel flauw.

Esmee werd weer wakker van de warme ochtendzon en zag dat haar vissenstaart was veranderd in twee mensenbenen. Voor haar stond de prins, hij vroeg haar binnen en gaf haar kleren. Esmee kon niets zeggen en probeerde met haar ogen te spreken. Ze was de mooiste van iedereen die ooit in het paleis was geweest. Maar ze kon niet uitleggen hoe ze bij het paleis was gekomen. De prins hield van haar als van een klein zusje, maar hij dacht er niet aan met haar te trouwen. Hij kuste haar voorhoofd en keek in haar ogen. Op die momenten probeerde Esmee te zeggen: 'Zie je niet hoeveel ik van je hou? Wil je mij tot je vrouw maken?'

De prins zei dan lieve dingen tegen haar: 'Je mag voor altijd bij me blijven, lief ding.' Of: 'Wat is het fijn om met jou samen te zijn.' Maar nooit meer dan dat.

Op een dag sloeg het noodlot toe. De prins vertelde dat hij zijn vrouw had ontmoet. Een lieflijk prinsesje van een buurland. Hij vond haar de liefste en de mooiste en zou spoedig met haar trouwen. Esmee was ontroostbaar.

Een paar maanden later was het al zover. De prins en zijn bruid zouden trouwen op het prachtige zeilschip. Natuurlijk nodigde de prins ook Esmee uit. Hij hield van haar en wilde dat zij zijn geluk deelde. Zo kwam het dat de arme Esmee met de sleep van de bruid in haar handen stond tijdens de plechtigheid. Er was geen weg meer terug, de volgende morgen zou zij sterven. Nog lang nadat het huwelijksfeest was afgelopen en iedereen sliep, zat de kleine zeemeermin op het dek. Ze kon niet slapen. Ze was zo verdrietig. Ze had alles opgeofferd voor de prins en het was voor niets geweest.

Plotseling zag ze haar zusjes uit de zee oprijzen. Zij riepen naar haar: 'Wij hebben de heks om hulp gevraagd. Wij hebben een mes meegekregen. Als je deze voor de zon opkomt in het hart van de prins steekt, zul je niet sterven. Je krijgt je vissenstaart terug en kunt weer bij ons wonen. Haast je, je hebt niet veel tijd meer!'

Esmee pakte het mes aan. Ze liep naar de slaapcabine van de prins en zijn vrouw en keek op hen neer. Ze boog voorover en kuste de prins op zijn voorhoofd. Ze kon het niet over haar hart verkrijgen om hem te doden. Nog één keer keek ze naar hem, toen liep ze terug naar het dek en sprong in het water.

Zodra de zon aan de horizon verscheen, merkte Esmee dat ze veranderde. Ze voelde hoe ze werd opgelost in het water en als schuim op de golven dreef. Ze was verdrietig, maar verdween met een glimlach, want ze wist dat de prins van wie ze zoveel hield gelukkig was.

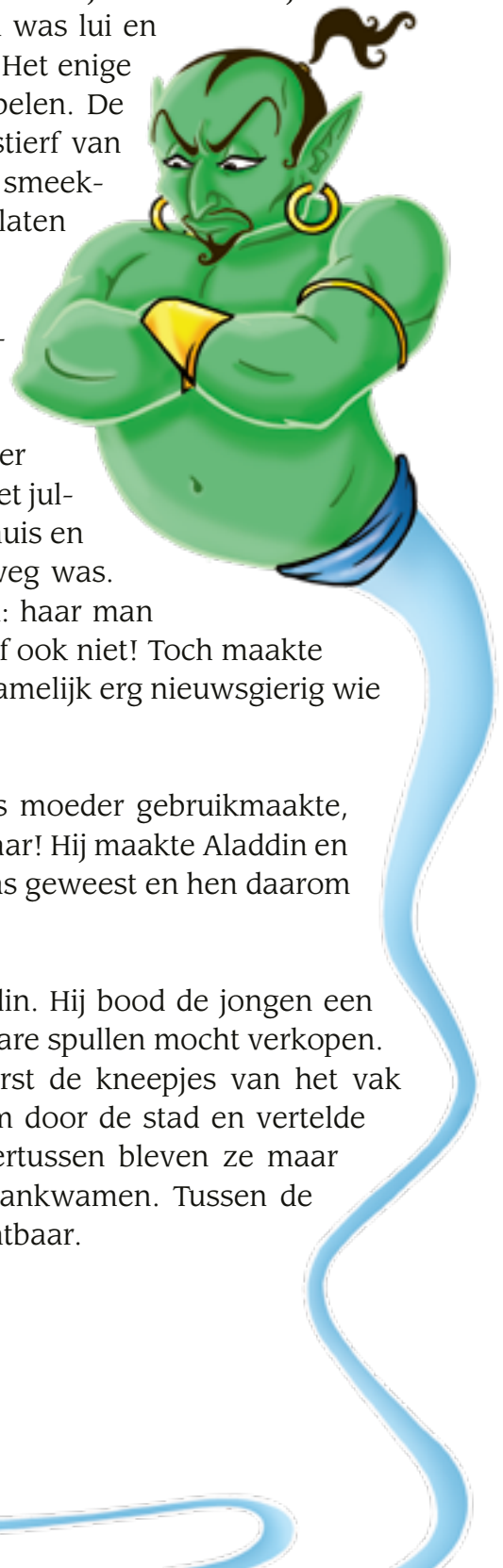
Aladdin en de wonderlamp

Er was eens een arme kleermaker, die met zijn vrouw en zijn zoon Aladdin in Perzië woonde. De jongen was lui en onverschillig en weigerde een vak te leren. Het enige wat hij deed, was de hele dag op straat spelen. De arme kleermaker vond dit zo erg, dat hij stierf van verdriet. En hoe zijn moeder ook hilde en smeekte, het hielp niet om Aladdin zijn leven te laten beteren.

Op een dag werd Aladdin op straat aangesproken door een vreemdeling. Hij zei: 'Aladdin, wat fijn je eindelijk te ontmoeten. Ik ben de broer van je vader. Vertel je moeder dat ik eraan kom, ik kan niet wachten om met jullie te dineren.' Aladdin rende meteen naar huis en vertelde zijn moeder dat er bezoek onderweg was. De moeder van Aladdin was stomverbaasd: haar man had namelijk helemaal geen broer en zij zelf ook niet! Toch maakte ze snel een lekkere maaltijd klaar, ze was namelijk erg nieuwsgierig wie er zo graag op bezoek wilde komen.

De man die van de goedheid van Aladdins moeder gebruikmaakte, was eigenlijk een gemene Afrikaanse tovenaar! Hij maakte Aladdin en zijn moeder wijs dat hij jarenlang op reis was geweest en hen daarom nog nooit had gezien.

De tovenaar had wrede plannen met Aladdin. Hij bood de jongen een prachtige winkel aan, waar hij allerlei kostbare spullen mocht verkopen. Voordat het zover was, moest Aladdin eerst de kneepjes van het vak leren. De tovenaar liep met hem door de stad en vertelde hem alles wat hij wist. Ondertussen bleven ze maar lopen, tot ze in de bergen aankwamen. Tussen de bergen was een smal dal zichtbaar.

Verder ging de tovenaar niet, maar voor Aladdin zat de reis er nog niet op. In het dal lag een platte steen met een koperen ring. De tovenaar zei: 'Wanneer je de steen optilt, kom je bij een deur die toegang geeft tot drie zalen. Kom nergens aan, anders zul je direct gedood worden. Blijf doorlopen, dan kom je in een tuin vol fruitbomen. Je kunt zoveel fruit eten als je wilt. Daarna moet je doorlopen naar het terras. In een nis in de muur staat een brandende olielamp. Gooi die leeg en breng de lamp bij mij. Om je te beschermen heb ik hier een speciale ring voor je. Schuif die om je vinger en er zal je niets overkomen.'

Alles gebeurde zoals de tovenaar zei. Aladdin had thuis niet veel te eten en dus nam hij zoveel fruit mee als hij kon dragen. Hij zag de lamp, maakte hem leeg en liep terug naar de opening in de grond.

De tovenaar was erg opgewonden, de lamp was binnen handbereik! Aladdin wilde hem de lamp pas geven als hij weer boven was. De tovenaar werd hierdoor zo boos, dat hij de steen op zijn plaats liet vallen.

Nu zat Aladdin opgesloten. De tovenaar vluchtte terug naar Afrika en liet zich niet meer zien. Ondertussen kon Aladdin geen kant op. Hij wist niet hoe hij weg kon komen en vouwde zijn handen om te bidden. Daarbij wreef hij toevallig over de ring die de tovenaar hem had gegeven. Meteen verscheen er een grote geest die zei: 'Wat verlangt u van mij? Ik ben de slaaf van de ring en zal u in alles gehoorzamen.'

Aladdin aarzelde geen moment en zei: 'Bevrijd me uit dit hol!' Ineens stond hij weer in de buitenlucht. Toen hij thuiskwam, vertelde hij zijn moeder wat er was gebeurd. Hij liet haar de lamp zien en wilde haar het fruit geven. Tot zijn verbazing was het veranderd in de prachtigste edelstenen.

Om hun geluk te vieren, wreef Aladdin over zijn ring en wenste voor hen een heerlijke maaltijd. Zijn moeder vond de lamp zo smerig, dat ze hem besloot op te poetsen. Prompt verscheen uit de lamp ook een grote geest! Dankzij de geesten leefden Aladdin en zijn moeder jarenlang zonder honger.

Op een dag liep Aladdin langs het badhuis, waar de prinses precies op dat moment naar binnen stapte. Ze deed haar sluier af en voor het eerst zag Aladdin haar gezicht. Ze was zo betoverend mooi, dat hij meteen verliefd werd. Hij kwam thuis en smeekte zijn moeder om de hand van de prinses aan de sultan te vragen. Zijn moeder lachte hem uit, zij waren veel te arm om een kans te maken. Maar ze zag ook hoe verliefd hij was en liet zich toch overhalen.

Als gunst aan de sultan nam ze de edelstenen mee uit de ondergrondse tuin. Die had ze al die jaren bewaard. De hele dag stond de vrouw bij het paleis, maar ze werd niet bij de sultan geroepen. Ze wilde niet opgeven en kwam elke dag terug. Net zolang tot de sultan nieuwsgierig werd. Toen ze voor de sultan stond en met hem alleen was, kon ze vrijuit spreken. Ze zei: 'Mijn zoon is ontzettend verliefd op de prinses. Ik heb hem gesmeekt om haar te vergeten, maar dat lukt hem niet. Daarom vraag ik u om haar hand.' Daarbij schonk ze hem de edelstenen die ze bij zich droeg.

De sultan was onder de indruk van zoveel gulheid en was bereid om zijn dochter ten huwelijk te geven. Zijn grootvizier hield hem tegen. Hij wilde dat zijn eigen zoon met de prinses zou trouwen. Hij vroeg de sultan om drie maanden tijd. In die tijd zou hij proberen om een grotere schat voor haar te bemachtigen. Aladdins moeder werd weggestuurd en gevraagd drie maanden later terug te komen, dan zou de prinses aan Aladdin toebehoren.

Na twee maanden was Aladdins moeder in de stad. Alles was prachtig versierd en er waren heel veel mensen op straat. Ze had geen idee wat er aan de hand was. De mensen riepen naar elkaar: 'Heb je het al gehoord? De prinses trouwt morgenavond met de zoon van de grootvizier!' Toen Aladdin dit hoorde, werd hij bijna gek van verdriet. Hij pakte zijn olielamp en wreef erover.

Meteen verscheen de geest. Aladdin vroeg hem om het bruidspaar nog die avond bij hem langs te brengen. Precies om middernacht bracht de geest Aladdin het bed met het bruidspaar. Hij fluisterde tegen de prinses dat ze nergens bang voor hoefde te zijn, dat ze zijn vrouw was. Ook tegen de zoon van de grootvizier sprak Aladdin. De prinses werd de volgende ochtend gewoon

weer wakker in haar eigen kamer. Ze was in de war. Had ze gedroomd of was ze vannacht echt ergens anders geweest? De zoon van de grootvizier werd ook wakker. Hij wist zeker dat hij niet had gedroomd. Hij ging nog liever dood dan dit nog een keer mee te maken, dus blies hij de bruiloft af.

Een maand later waren de drie maanden om en vertrok Aladdins moeder weer richting het paleis. Nu kon Aladdin eindelijk met de prinses trouwen. De sultan herinnerde zich zijn belofte, maar wilde zich niet zomaar overgeven. Hij zei: 'Eerst moet uw zoon mij veertig vazen vol juwelen brengen, gebracht door tachtig slaven.' De moeder van Aladdin verloor alle hoop, dat konden ze nooit voor elkaar krijgen! Verdrietig vertelde ze Aladdin wat hij moest doen om de prinses te kunnen trouwen.

Aladdin vond het helemaal niet erg! Hij riep zijn geest op en liet hem alles regelen wat de sultan vroeg. Aladdin nam een bad en vertrok met al het goud en de slaven naar het paleis. De sultan was onder de indruk en wilde het huwelijk nog dezelfde dag laten plaatsvinden. Aladdin ging daar niet mee akkoord. Eerst wilde hij een mooi paleis voor de prinses bouwen. Ook dit keer vroeg hij de geest om een gunst en liet het mooiste paleis bouwen dat er ooit was gemaakt. Alleen het beste was goed genoeg voor de prinses.

Toen alles was geregeld voor de bruiloft, kreeg Aladdin de prinses eindelijk te zien. Wat was ze mooi! Ook de prinses was onder de indruk, Aladdin

had de geest om mooie kleren gevraagd en zag eruit als een echte prins. Ze trouwden en het was een echte feestdag. Ze dansten tot diep in de nacht! De grootvizier van de sultan vertrouwde het niet, volgens hem was er tovenarij in het spel.

Ver weg in Afrika was de tovenaar Aladdin niet vergeten. Hij hoorde van de charmante prins in Perzië en wist dat Aladdin de geest gebruikt had om alles te krijgen wat hij wilde hebben. De tovenaar was jaloers en accepteerde dit niet. Hij reisde dagen en nachten achter elkaar om bij Aladdin in de buurt te komen en wraak te nemen. Toen de tovenaar eindelijk terug in Perzië was en het paleis zag, werd hij nog bozer. Hij verzon een list om de lamp met de geest van Aladdin af te pakken.

De volgende dag ging de tovenaar verkleed als oude dame langs de huizen.

‘Ik ruil nieuwe lampen voor oude!’ schreeuwde hij.

De mensen op straat lachten hem een beetje uit. Wat moet je met oude lampen als je nieuwe hebt? Een van de dienstmeiden van de prinses hoorde het roepen ook. Boven op de schoorsteenmantel zag ze een wel heel oude en vieze lamp. Ze haastte zich naar beneden om de lamp te ruilen, zo zou ze zeker de prinses heel blij maken. De tovenaar zag de dienstmeid aankomen en lachte achter zijn hand, dit was precies zijn bedoeling! Toen hij de oude wonderlamp in zijn bezit had, vluchtte hij snel weg. Hij beval de geest om hem, de prinses en het paleis naar Afrika te brengen. Aladdin liet hij achter in Perzië.

Aladdin werd gek van verdriet, hij kon zijn prinses niet missen! Gelukkig had hij nog altijd de speciale ring om zijn vinger. Hij wreef erover en onmiddellijk verscheen de geest. Aladdin smeekte hem: ‘Red mijn leven geest en breng mijn prinses en paleis bij me terug.’

Maar de geest had niet zoveel macht dat hij de wens kon uitvoeren. Het enige dat de geest kon doen, was Aladdin naar zijn paleis brengen.

Daar aangekomen zag Aladdin zijn prinses. Ze vertelde wat er met de lamp gebeurd was. Samen bedachten ze hoe ze de lamp van de tovenaar af konden pakken. De prinses zou die avond met de tovenaar eten en stiekem een giftig poeder in zijn wijn gooien. De tovenaar mocht in ieder geval niet weten dat Aladdin in de buurt was.

Het plan lukte en de tovenaar dronk van zijn giftige wijn zonder dat hij iets merkte. Toen hij de laatste slok op had, viel hij meteen dood neer. Aladdin liet de lamp, het paleis, de prinses en zichzelf weer snel terug naar Perzië toveren. Hij hoopte dat hij nu gewoon kon genieten van hun leven, maar zo makkelijk ging dat niet...

De Afrikaanse tovenaar had een broer die nog veel slimmer en gemener was. Hij wilde wraak voor de dood van zijn broer. Hij vermomde zich als een

belangrijke vrouw uit het dorp: Fatima. Hij stal haar kleren en ging naar het paleis. De prinses had Fatima namelijk altijd al eens willen ontmoeten. Toen hij zich aankondigde bij de poort, werd hij meteen binnengelaten. Hij kreeg een rondleiding van de prinses, die begon in de grote zaal met de lichtkoepel.

De prinses had geen idee dat er een gemene tovenaars tegenover haar stond. Zij dacht echt dat het Fatima was. Ze vroeg of de grote zaal met de koepel in de smaak viel. De gemene tovenaars antwoordde: 'Het is wel mooi, maar er ontbreekt nog iets. Ik zou in het midden van de koepel een ei van Vogel Rok hangen.'

De prinses vond de mening van Fatima heel belangrijk en spoedde zich naar Aladdin. Ze vertelde hem wat ze wilde hebben in de koepel. Aladdin kon haar nooit iets weigeren, dus riep hij zijn geest op. Hij vroeg hem om een ei van Vogel Rok. Maar de geest voerde zijn wens niet meteen uit. Hij slaakte een verschrikte kreet en zei: 'Ik heb altijd alles voor je gedaan en dan vraag je me dit?! Moet ik mijn meester halen en hem midden in de koepel ophangen? Je verdient eigenlijk een zware straf, maar ik weet dat je dit niet zelf verzonnen hebt. De Fatima die nu bij je prinses is, is eigenlijk een valse tovenaars. Pas goed op jezelf, hij wil je doden.'

Aladdin verspilte geen tijd, hij moest de tovenaars tegenhouden. Hij verraste de prinses en de tovenaars tijdens hun rondleiding. Aladdin deed net of hij zich wilde voorstellen en stak zijn hand uit. Toen de tovenaars die aannam, stak Aladdin met zijn andere hand snel een dolk in zijn hart. De tovenaars was meteen dood. De prinses slaakte een kreet. Ze was woedend, hoe kon haar Aladdin dat doen bij een lieve, gerespecteerde vrouw? Aladdin legde haar uit wie Fatima werkelijk was en de prinses zuchtte opgelucht. Nu alle gevaren geweken waren, konden zij eindelijk lang en gelukkig leven!